

w wyroku, w którym Sąd zastąpił ocenę Komisji swoją własną oceną dokumentacji gospodarczej i faktów, co jest niedopuszczalne w postępowaniu odwoławczym. Ponieważ Komisja podzieliła wnioski końcowe Sądu, to jest, że sporne porozumienie miało skutki antykonkurencyjne, nie zamierza ona na tym etapie wnosić odwołań od tej części wyroku.

Niniejsze odwołanie zawiera dwa rodzaje zarzutów. Pierwszy rodzaj zarzutów odnosi się do ustaleń na podstawie art. 81 ust. 1 oraz w szczególności błędów co do prawa i nieprawidłowej interpretacji oraz stosowania zawartego w tym przepisie pojęcia „cél”, a także wielu zniekształceń, niezgodności lub sprzeczności w rozumowaniu związanych z „prawnym i gospodarczym kontekstem” porozumienia. Drugi rodzaj zarzutów dotyczy ustaleń poczynionych na podstawie art. 81 ust. 3: przede wszystkim tych, które odnoszą się do pierwszej przesłanki zawartej w tym przepisie, a także do niezbadania kilku innych przesłanek.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 27 września 2006 r. w sprawie T-153/04 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 20 grudnia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-516/06 P)

(2007/C 42/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. di Bucci i F. Amato, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Ferriere Nord SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim, że skarga w sprawie stwierdzenia nieważności pisma Komisji z dnia 5 lutego 2004 r. i telefaksu Komisji z dnia 13 kwietnia 2003 r. wniesiona przez Ferriere Nord jest dopuszczalna,
- orzeczenie, że skarga w sprawie stwierdzenia nieważności innych spornych aktów wniesiona w pierwszej instancji przez spółkę Ferriere Nord jest niedopuszczalna i odrzucenie jej,
- obciążenie spółki Ferriere Nord wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W zakresie, w jakim w Sąd Pierwszej Instancji orzekł w wyroku z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-153/04 Ferriere Nord

S.p.A przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, że skarga wniesiona w pierwszej instancji jest dopuszczalna, naruszył on art. 230 ust. 1 w związku z art. 249 WE, jeśli chodzi o wykładnię pojęcia aktu zaskarżalnego. Ten wyrok nie zawiera uzasadnienia lub zawiera błędne uzasadnienie i jest wadliwy ze względu na brak właściwości Sądu.

Sąd nie wykazał, że zaskarżalne akty miały wiążące skutki prawne, naruszające interes prawny skarżącej w pierwszej instancji i tym samym wpływające w znaczącym zakresie na jej sytuację prawną. Sąd ponadto błędnie oparł swój wniosek dotyczący dopuszczalności na również niewykazanym założeniu bezprawności aktów zaskarżonych w pierwszej instancji. Wreszcie Sąd przekroczył kompetencje, które przyznaje mu traktat.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-517/06)

(2007/C 42/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braun i E. Montaguti)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów prawnych i administracyjnych niezbędnych dla transpozycji w krajach związkowych Steiermark i Salzburg dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego⁽¹⁾ lub nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 lipca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 345, str. 90.